

forelsen af en ny Maade at opmaale Afgiften paa, om jeg saa maa' sige. Jeg skal nu ikke have Noget inoed at følge den høitærede Minister i saa Henseende, idet jeg finder, at det er rigtigt at følge med ved ethvert Fremskridt i Fabrikationen af en saadan Vare, naar Videnskaben har udfundet, at der kan naas et større Udbytte ved den forbedrede Fremgangsmaade, og idet jeg derhos har den fuldkomne Tillid til den høitærede Finanzminister, at han har skaffet sig alle mulige Oplysninger for at sikkre sig, at den foreslaaede nye Opmaalning vil være tidsvarende og ikke vil skade Statskassens Indtægter. Men det forekommer mig unegtelig, at, vil man gaa i Spidsen i saa Henseende og vove et dog altid noget uvovetigt Experiment, saa bor man ogsaa gaa i den Retning, at man vover at søge en forøget Indtægt for Statskassen paa et Punkt, hvor alle praktiske Stater søge den, og man bør ikke være altsfor forknyt i saa Henseende og derfor holde sig indenfor Grændser, der ville gjøre en overordentlig Skat nødvendig hvert Aar, og det endda med en stedse stigende Procent.

Jeg skal til de almindelige Bemærkninger, jeg her har gjort, endnn tillade mig at føie et Par Ord. Der er i Lovforslaget optaget en Forandring af den Maade, hvorpaa de, der agte at drive Brænderinæring, hidtil have maattet skaffe sig Ret dertil. Hidtil er dette kun sket igjennem en Bevilling, men for Fremtiden skal man i Genhold til Næringslovens Forskrifter — hvad jeg her siger, gjælder dog selvfølgelig kun for Landet — uden videre kunne fordrø et Næringsbevis paa Brændevinshandel (Finanzministeren: Paa Brændevinsbrænding!), ja, selvfølgelig paa Brændevinsbrænding. Betingelsen er kun, at man vil anlægge Brænderiet i een Mils Afstand fra vedkommende Kjøbstad; derpaa gaar Lovforslagets § 2 ud. Men det forekommer mig nu rigtigt nok, om jeg tør bruge et noget stærkt Udtryk, at det er en meget ubillig Bestemmelse. Naar det høie Thing vil efterse Motiverne, da vil det deraf erfare, at Regjeringen har taget et ganske overordentligt Hensyn til Kjøbstæderne, hvad Brændevinsbrændingen angaar. Det hedder i saa Henseende i Moti-

verne: „Denne af Kommissionen“ — nemlig en af Regjeringen i 1824 nedsat Kommission — „foreslaaede almindelige Frihed til at drive en bestattet Brændevinsbrænding paa Landet stødte imidlertid paa Betenkeligheder hos Regjeringen, væsentligst hentedede fra Hensynet til Kjøbstædernes Interesser, og Sagen blev først endt ved den kongelige Resolution af 19de August 1835, hvorved Brændevinsbrændingen paa Landet blev en indskrænket Bevillings Sag, og Anlægget af et Landbrænderi blandt Andet blev betinget af mindst at være fjernet 1 Mil fra nærmeste Kjøbstad, og kunde“ — hedder det saa videre — „saadanne Anlæg kun ventes bevilgede, hvor det skjønnes, at disse vilde være til væsentlig Gavn for Landmanden, og at Kjøbstæderne derved ikke gjordes særdeles Afbræk i deres tilvante Næring“. Det forekommer mig, at, naar Regjeringen efter hidtil at have taget et saadant Hensyn, nu ikke mere vil knytte Brændevinsbrændings Opstaaen paa Landet til særlige Bevillinger, men vil gaa over til at lade Næringslovgivningens almindelige Bestemmelser i saa Henseende komme til Anvendelse, saa at den, der ønsker at anlægge et Brænderi paa Landet, kun behøver Næringsbevis for at kunne gjøre det, og saaledes at de andre Betingelser efter Næringsloven for at kunne fordrø et saadant Næringsbevis skulde gjælde, saa er det ikke mere end billigt ogsaa at lade den Betingelse gjælde, at man ikke maa komme Kjøbstæderne nærmere end paa 1½ Mil, hvilket jo er det Bæbelte, der ved Næringslovgivningen er indbrømt Kjøbstæderne. Det forekommer mig rigtigt nok, at det er at træde dem vel meget nær, naar man paa dette Punkt vil slaa en Streg over den nævnte Grændse og altsaa sige, at herester skal Næringsloven vel iøvrigt være gjældende for det her omhandlede Forhold, men at vi ville visse hin Grændse ud og tillade, at man lægger Konkurrenterne indtil een Mil nær op til Kjøbstæderne. Jeg kan ikke finde, at Udtrykket „ubilligt“ er for strengt herom, og jeg vil haabe, at ikke saa indenfor denne Sal med mig ville finde, at den Bestemmelse i Lovforslaget, hvortil jeg sigter, er en saadan, som maa ramme Kjøbstæderne meget haardt. Regjeringen har jo